

De Verdenking bij het Bommeer

THRILLER

bert otto

De verdenking bij Het Bommeer.

"Dit is een fictief werk. Tenzij anders aangegeven, zijn alle namen, personages, bedrijven, plaatsen, gebeurtenissen en incidenten in dit boek ofwel het product van de verbeelding van de auteur, ofwel fictief gebruikt. Elke gelijkenis met bestaande personen, levend of dood, of met werkelijke gebeurtenissen berust op puur toeval".

© Bert Otto

© Atelier117

www.bert-otto.com

Lettertype Garamond, Epub publicatie

Alle rechten voorbehouden.

Inhoud

I De Laatste Bon.....	4
II – De Zeilclub	6
III – De Molenaar Zwijgt	7
IV – De Steiger	7
V – De Waterkant	8
VI – De Nachttocht.....	9
VII – De Ontknoping	10

De Verdenking bij Het Bommeer

I De Laatste Bon

De zon hing laag boven Het Bommeer, als een matte schijf achter een sluier van nevel. Het Bommeer, is een klein rond meertje dat al bestond in de Middeleeuwen, voordat de drie Vlieten werden gegraven. Met rondom metropoolregio van Rotterdam.

Het was dinsdagmiddag, 14:37, volgens het bonnetje dat rechercheur Wim R. in zijn hand hield. Hij zat op het terras van Het Jachthouse, dat uitkeek over het water, en keek naar de overkant — naar het zogenoemde pannenkoekenhaventje. De geur van gebakken appel en kaneel hing in de lucht, maar zijn aandacht ging uit naar de lege stoel tegenover hem. Wim R is een man die je niet snel over het hoofd ziet: lang, fors gebouwd en altijd aanwezig — fysiek én verbaal. Zijn aanpak is allesbehalve subtiel. Hij reageert snel, soms té snel, gedreven door intuïtie en een ontembare drang om door te pakken. Diplomatie is niet zijn sterkste kant, maar zijn directe stijl levert vaak onverwachte doorbraken op in complexe zaken. Buiten het bureau zoekt hij rust op het water, al blijft hij daar trouw aan zijn passieve aard: liever dobberen dan zeilen, liever kijken dan zwemmen. Zijn liefde voor het water is zijn tegenwicht voor de storm die hij soms zelf ontketent.

Cor van Beek, 42 jaar, rood half lang haar en klusjesman, lokaal bekend, een eenzamee zonderling, was sinds drie dagen vermist. Zijn fiets was gevonden bij Het Bommeer, op slot, netjes geparkeerd. Zijn telefoon lag nog op het tafeltje waar hij had gezeten — naast een halflege cola en dit bonnetje.

Nel, de robuuste havenmeester van de kleine haven bij Het Jachthouse, schoof aan met de vanzelfsprekendheid van iemand die de plek ademt. Als eigenaar van de uitspanning kende ze elke plank, elke krakende stoel en elke vaste gast. Buiten strekte het uitzicht zich uit over de Vlietlanden, waar het water glinsterde onder een bleke zon. Ze wees naar een tafeltje bij het raam. “Hij zat daar,” zei ze, haar stem laag maar beslist. “Alleen.

Tot die man kwam.” Wim keek op. “Wat voor man?”

“Donkerblauwe jas. Geen vaste klant. Hij keek steeds naar het water. Alsof hij iets verwachtte.” De bewakingscamera was uitgevallen — stroomstoring, zei Nel. Toeval, misschien. Maar Wim geloofde niet in toevalligheden. Daarvoor had hij te veel meegemaakt bij de politie in de regio Waterweg.

Nel, had zich bij Wim gevoegd op het terras. De ochtend was stil, het water lag spiegelglad en de Vlietlanden strekten zich uit als een schilderij in grijstinten. Ze wees naar een stoel bij het raam, haar stem nauwelijks meer dan een fluistering. Daar had hij gezeten — alleen, in een donkerblauwe jas. Geen vaste klant, geen begroeting, alleen die blik op het water. Alsof hij iets verwachtte.

Wim nam het tafereel in zich op. De stoel, de hoek, het uitzicht. Alles klopte, behalve het moment. De bewakingscamera was uitgevallen, precies die avond. Stroomstoring, had Nel gezegd. Toeval, misschien. Maar Wim geloofde niet in toevalligheden. Niet na jaren bij de politie in de regio Waterweg, waar elke storing, elke afwijking, uiteindelijk een patroon bleek te volgen.

Wim liep naar de bar, waar Nel het bierviltje had bewaard. Het lag tussen de kassabonnetjes, een beetje vochtig aan de rand, alsof het met opzet was achtergelaten maar niet bedoeld om op te vallen. Op de onderkant, met een haastige hand, stond iets geschreven in blauwe balpen:

“Vliet 7. Niet na zonsondergang.”

Wim draaide het viltje om. Het logo van een lokaal biermerk, verder niets. Maar de boodschap was duidelijk. Een locatie, een tijdsbeperking — en een waarschuwing, misschien. Hij voelde hoe zijn hartslag versnelde. Vliet 7 is een vergeten steiger aan de rand van de Vlietlanden, half overwoekerd, met rottend

hout en een gammel hek dat ooit iets moest afsluiten. De plek ademt verlatenheid, maar voor Wim is dat juist reden om alert te zijn.

Trekt zijn jas dicht tegen de opkomende wind, en loopt, en met zijn gedachten bij het bierviltje. *“Niet na zonsondergang.”* Dat soort aanwijzingen zijn zelden vrijblijvend.

II – De Zeilclub

Hij observeert. Geen bootjes. Geen geluid. Alleen het klotsen van water tegen de palen. En als iemand daar iets wilde verbergen, dan was de duisternis hun bondgenoot. Hij liep naar de kop van de steiger. Dan ziet hij het: een touw, strak gespannen onder de steiger, nauwelijks zichtbaar. Een verankerde kist, net onder de waterspiegel. Het water was stil, op een paar gakkende ganzen na. Onder de planken zag hij iets glinsteren. Een sleutel? Nee — een metalen ring, vast aan een luik dat niet bij de steiger hoorde. Wim knielt, zijn knieën kraken protesterend. Hij voelt aan het touw, trekt langzaam. De kist komt boven. Metaal, zwaar, met een roestige sluiting. Geen slot.

Hij trok aan de metalen ring. Het luik kraakte en opende moeizaam. Binnenin: een waterdichte zak. Wim haalde hem eruit. Een USB-stick. Geen label. Geen naam en een stapel documenten, een telefoon zonder simkaart, en een foto. Twee mannen, zittend op het terras van Het Jachthouse. Eén van hen draagt een donkerblauwe jas.

Later die dag stak hij de stick in zijn laptop. Eén map was zichtbaar: “Bommeer_2017_onderzoek”. Wim voelde zijn hart sneller kloppen. Cor had iets gevonden. Iets wat niet bedoeld was om boven water te komen.

Wim weet genoeg. Dit is geen toeval. Dit is een boodschap. En iemand wil dat hij hem leest — vóór de zon ondergaat. Terug op het bureau bladerde hij door Cor’s dossier. Geen vijanden, geen schulden. Maar één opvallende notitie: “Bommeer – leidingen – vergunningen?” Wim fronste. Wat had Cor ontdekt?

Op de daaropvolgende zaterdag sprak Wim met Jan-Willem, zeilinstructeur bij WV De Bommer en oud-klasgenoot van Cor. Ze ontmoetten elkaar bij de zeilclub, waar kinderen hun eerste lessen kregen. Jan-Willem was gespannen.

“Cor was bezig met iets,” zei hij. “Hij had het over oude leidingen aan het einde van de jaren zestig onder de Broeckpolder naar Het Bommeer. Iets met vervuiling. Hij dacht dat er gesjoemeld was met de vergunningen voor de golfbaan.”

Wim keek naar het water. “Waarom zou iemand daar moeilijk over doen?” Jan-Willem haalde zijn schouders op. “Er zijn plannen om het gebied te herontwikkelen. Luxe woningen, horeca. Als er vervuiling is, gaat dat niet door.” Wim noteerde de naam van de projectontwikkelaar: DeltaPortVastgoed. Hij kende die naam. In Rotterdam was er ooit een zaak geweest — geseponneerd wegens gebrek aan bewijs.

Terug bij het haventje vroeg hij Nel naar DeltaPortVastgoed. Nel werd bleek. “Ze hebben me benaderd. Voor verkoop. Maar ik heb geweigerd.”

“Waarom?”

“Het haventje is van mijn vader geweest. En... ik vertrouw ze niet.”

III – De Molenaar Zwijgt

Wim stond voor de oude vervallen Vlietmolen aan de rand van de Broeckpolder. De molen was ontdaan van alle elegantie — zagezegd vleugellam — en de bewoners waren al jaren vertrokken. Binnen was het stil.

Peter, de laatste bewoner en molenaar, had hem gisteren nog een cryptische opmerking meegegeven: “Sommige geheimen willen niet gevonden worden. Ze vinden jou.”

Maar vandaag was hij verdwenen. De deur stond op een kier. Binnen lagen zijn laarzen, zijn jas, en een halfgeschreven brief op het laatste, afgebroken deel van het granieten aanrecht:

“Cor wist te veel. De leidingen zijn niet het probleem. Het is wat eronder ligt.”

Wim voelde een rilling. Hij belde de lokale politie. Vermissing nummer twee. Maar dit keer voelde het anders — alsof Peter niet verdwenen was, maar gevlucht.

In een lade vond hij een map met oude kaarten van Het Bommeer. Eén was met de hand aangepast: een cirkel in het midden van Het Bommeer, met het woord “meetstation” erbij geschreven. Geen officiële aanduiding. Geen vermelding op moderne kaarten. Hij nam de map mee. Peter wist iets. En hij had geprobeerd hem te waarschuwen

IV – De Steiger

Terug bij de jachthaven van de Bommer zat Jan-Willem op de rand van de steiger, zijn blik op het water. Wim liet hem de kaart zien.

“Ken jij dit?” vroeg hij.

Jan-Willem knikte langzaam. “Dat station is oud. Gebouwd in de jaren ’70 om de waterkwaliteit te meten. Maar het werd nooit officieel in gebruik genomen. Te veel afwijkingen.”

“Afwijkingen?”

“Verhoogde concentraties zware metalen. Maar het rapport is nooit openbaar gemaakt.”

Wim voelde zijn hart bonken. “Cor wist dit?”

“Hij had een kopie van het originele rapport. Wilde het publiceren.”

Ze besloten die nacht naar het meetstation te varen. Jan-Willem had nog een oude roeiboort en was een ervaren duiker. Geen motor, geen licht — alleen stilte.

Even voor middernacht bereikten ze het midden van het meer. De maan weerspiegelde op het water. Onder hen lag het station, deels verzonken. Jan-Willem dook. Minuten verstreken. Toen kwam hij boven met een waterdichte koker.

Binnenin: een deel van de correspondentie tussen Wethouder De Bruin en DeltaPortVastgoed. Onderwerp: “Verdoezeling meetresultaten – Bommeer – urgent.”

Wim las de laatste zin hardop: “Zorg dat Van Beek stil blijft. Hij mag niets publiceren.”

Wim keek naar Jan-Willem. “Dit is geen vermissing meer. Dit is obstructie. En misschien... poging tot moord.”

V – De Waterkant

Wim zat opnieuw op het terras van Het Jachthouse, onder een grauwe hemel waar de zon zich had teruggetrokken; zelfs de geur van versgebakken pannenkoeken en de gedachte aan een koud blond biertje konden zijn aandacht niet afleiden van de USB-stick in zijn tas.

Hij had de bestanden laten analyseren door een medewerker van de DCMR in Rotterdam. De resultaten waren verontrustend: verhoogde concentraties cadmium en kwik in de bodem onder het Bommeer — ver boven de toegestane norm. Wat velen al vermoedden, werd nu bevestigd: het havenslib was geen gewone bagger, maar een ernstig milieudelict.

Wim liep naar binnen. Nel stond nerveus glazen te poetsen.

“Waarom heb je me nooit verteld dat je vroeger voor DeltaPortVastgoed werkte?”

Nel verstijfde. “Dat was lang geleden. Ik deed de administratie. Ik wist niet wat ze van plan waren.”

“Maar je wist ook van het tweede meetstation, in de Broeckpolder, waar nu de golfbaan is.”

Nel knikte langzaam. “Koen heeft me ooit verteld dat ze het station hebben laten verzinken. Letterlijk. Omdat de metingen te slecht waren. Ze wilden het gebied schoon verklaren.”

Wim voelde woede opborrelen. “En Cor kwam daarachter.”

“Hij kwam hier vaak. Vroeg naar oude vergunningen. Ik heb hem nog gewaarschuwd.”

“Te laat.”

Nel keek hem aan. “Denk je dat ze hem iets hebben aangedaan?”

Wim zweeg. Ze wist het antwoord al.

VI – De Nachttocht

Die avond voeren Wim en Jan-Willem opnieuw het meer op. De lucht was zwaar, de wind stil. Ze gingen voor anker bij het meetstation, waar Jan-Willem eerder de koker had gevonden.

Onder water filmde Jan-Willem de structuur. Het was groter dan verwacht — een betonnen capsule, deels bedekt met slib. Op één wand stond een logo: “DeltaPort Infra – 1974”.

Binnenin vonden ze een vrij grote metalen kast, afgesloten met een roestige ketting. Jan-Willem brak hem open. Er lagen dozen vol papieren, met stempels van de gemeente Vlaardingen. Rapporten, kaarten, correspondentie. Alles wees op één ding: Het Bommeer en de aangrenzende polder waren ernstig vervuild — en dat was jarenlang verzwegen.

Terug aan wal bekeek Wim de documenten. Eén brief sprong eruit: “Aan Wethouder De Bruin – Betreft: verdoezeling meetresultaten – Ondertekend: M. de Groot.”

Wim keek naar Jan-Willem. “Nel heeft dit ondertekend.”

“Ze was betrokken,” zei Jan-Willem zacht. “Maar misschien niet vrijwillig.”

Wim knikte. Hij wist wat hem te doen stond. De volgende ochtend zou hij De Bruin confronteren. Maar eerst moest hij Nel spreken — en haar vragen waarom ze haar eigen naam onder een document had gezet dat Cor in gevaar bracht.

Nel zat in de opslagruimte achter het haventje, zittend op een kruk, haar handen trillend om een kop thee.

“Je hebt het ondertekend,” zei Wim zacht.

Nel knikte. “Ze dwongen me. DeltaPortVastgoed had documenten van mijn vader — oude schulden, vergunningen die nooit verlengd zijn. Ze zeiden dat ze alles openbaar zouden maken. Ik had geen keus.”

“En Cor?”

“Ik heb hem gewaarschuwd. Maar hij was vastbesloten. Hij zei: ‘Als ik verdwijn, zorg dan dat iemand weet waarom.’”

Wim voelde de zwaarte van die woorden. Cor had zijn leven geriskeerd voor de waarheid. En nu lag het aan hem om die waarheid te onthullen.

VII – De Ontknoping

De volgende ochtend stond Wim voor het gemeentehuis van Vlaardingen. In zijn tas: de USB-stick, de papieren uit het meetstation, en de brief van Nel. Hij had een afspraak met hij havenwethouder De Bruin — officieel om te spreken over waterveiligheid. Officieus: om hem te confronteren.

De Bruin ontving hem met een glimlach en een ferme handdruk. “Wat kan ik voor u doen, rechercheur?”

Wim legde de documenten op tafel. “U kunt beginnen met uitleggen waarom u meetresultaten heeft laten verdwijnen. En waarom u Cor van Beek als een bedreiging zag.”

De Bruin verbleekte. “Ik weet niet waar u het over heeft.”

Wim activeerde zijn recorder. “Dan zal ik het voor u samenvatten: u werkte samen met DeltaPort Vastgoed om vervuiling onder het Bommeer en de Broeckpolder te verdoezelen. U wist van het meetstation. U wist van de concentraties cadmium en kwik. En u wist dat Cor dit wilde publiceren.”

De Bruin zweeg. Zijn hand trilde.

“Peter is verdwenen. Cor is vermist. En u bent verantwoordelijk.”

Er volgde een stilte. Toen zei De Bruin: “U begrijpt niet hoe dit werkt. Als dit naar buiten komt, stort alles in. De plannen, de investeringen...”

Wim stond op. “Laat het dan maar instorten.”

Een maand later werden de lichaamsdelen van Cor van Beek aangetroffen, verstrikt in het wrak van het meetstation. Officieel luidde de doodsoorzaak: verdrinking. Maar Wim wist wel beter. De zaak haalde landelijke media. DeltaPortVastgoed trok zich terug uit het project. Wethouder De Bruin trad af. Er volgde een parlementair onderzoek naar milieufraude in Zuid-Holland.

Nel verkocht het haventje niet — ze besloot het te renoveren, met een nieuw bord boven de ingang: **“Cor’s Waterkant”**

Wim zat op het terras, en bestelde toch maar een Blond bier. De zon scheen op Het Bommeer, dat nu rustiger leek. Maar onder het oppervlak lagen nog steeds geheimen.

En Wim wist: soms moet je diep duiken om de waarheid boven water te krijgen.
